

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Megilat Ta'anit

Avraham Segal <mi-Ḳraḳo>

[Ḳenigsberg], [1858?]

יעיבש קרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381)

מגילת פרק ששי תענית יא

הריגה וחלייה היו, אלא שהיחה השעה צריכה לכך כדי שילמדו ממנו אחרות (סס) וכל ישראל ישמעו ויראו:

סליק פרק ששי.

פרק שביעי

תשרי בג' בתשרי [א] איתנטלית אדרכתא (ס"א א לדכתא) מן שטריא, שפעם א' גזרה מלכות יון הרשעה גזירה על ישראל ואמרו להם אין לכם חלק באלהי ישראל ולא היו מזכירין שם שמים בפיהם וכשגברה בית דושמונאי ונצחום התקינו שיהיו כוחבין שם שמים ואפי' בשטר' וכך היו כוחבין בשנ' כך וכך ליוחנן כ"ג שהוא משמש לאל עליון, וכששמעו חכמים בדבר אמרו וכי מזכירין שם שמים בשטרות למחר פורע זה את חובו וקורע את שטרו ונמצא שם שמים מוטל באשפה ובטלום ואותו היום עשו י"ט:

סליק פרק שביעי.

פרק שמיני

מרחשון בעשרים ושלשה במרחשון [א] איסתחר סוריגה מן עורחה כפני שבנו יוננים מקום בעזרה והיו מעמידים

פי מהר"א

ואת"ל שחייבו הריגה לא היו חייבות תליה דאין אשה ניתלת כו"ס דז"ל צנסהדרין ואת"ל שחייבות הריגה ותלי' עכ"פ לא חייבות כולם בזמן א' דהיינו ציוס א' דאין דנין שני ציוס א' לכן אמר וכי חייבות הריגה ותלי' ר"ל וכי חייבות כולם צנת אחת בזמן א' אלא שהיתה השעה לריכה לכך כדי שילמדו אחרות ונונו וכל ישראל יראו לכך עשה פירסו' גדול שתלה שנונים נשים צנת א' כדי שילמדו ונונו אחרות ושום שהשעה לריכה לכך ופני שהיו פרוזים בצסוף ולסודות צזה דהלכה כחכמים צנסהדרין שאומרים אין האשה ניתלת ושמשון צן שטח עשה זו רק לנגדור וניתלח לכן אמר כאן וכי חייבות הריגה ותלי' היו אלא שהיתה השעה לריכה לכך דנפני

זו חייבות היו אצל אס לא הי' זו לא היו חייבות תליה:

פ"ז [א] ונלחתי צסוף פ"א דננס' ר"ה טרש"י ז"ל גרס וז"ל כך כתב צנגיל' תענית לסון ארמי צטיל' אדרכת' ציטלן אזכרות סס שונים ון הסטרות, וז"ל יותר נכון לגרוס כאן איתנטלית אדרכתא:

פ"ח [א] איסתחר סוריגה. פי' צערוך קריגי הסלונות פי' כנו עמודי צהול

מעמידים בתוכו אבנים טובות שהיו מונחות עד שיבן אלהו
 ויעיד עליהם אם טמאות ואם טהורות הן ונמנו עליהן ונגזו
 אותן ובאותו היום שגנזו עשאוהו י"ט: בעשרין וחמשה ביה
 [ב] אחידת שומרון שורא ומה היא אחידת שומרון מפני
 שכשעלחה גלות ראשונה הלכו להם [ג] למטלית זו של כותיים
 ולא הניחו באו לים בוסטי וישבו אותה והקיפוה עיר חומה
 ונסמכו לה עיירות רבות מישראל והיו קורין אותה ערי נברכתא:
 בעשרים ושבעה ביה [ד] תבת סולחא למיסק על מדבת מפני
 שהיו הצדוקין אוכלין [ה] מנחת בהמה נטפל להם רבי יוחנן
 בן זכאי אמר שוטים זו פניין לכם ולא היה בהם אחד שהחזיר
 לו דבר חוץ מזקן א' שהיה מפטפט בנגדו ואומר מפני שהיה
 משה אוהב את אהרן אחיו אמר לא יאכל סלת לבר' אלא
 יאכל סלת ובשר כאדם שאומר להביו [ו] הילך רפך הילך
 בשר הלך רכיד הילך בשר קרא עליו המקרא הזה [ז] (טמות ט"ו)
 ויבאו אלימה ושם שתיים עשרה (מים) עינות מים ושבעי חמרים
 אמר לו רבי אתה מצחק בנו אמר לו שוטה שכעולם ולא
 תהא הורה שלמה שלנו כשיחה בטילה שלכם אמר לו ר'
 ובכך אתה פוטרני א"ל לאו א"ל הכתוב אומר (צדצ"כ כ"ח) ומנחתם
 ונסכיהם לריח ניחוח אשה לה: י

כ"ט
כ"ט

כ"ט
כ"ט

סליק פרק שמיני.

פרק תשיעי

כסלו בחלתא בכסליו איתנשילו סימות' מן הרחא [א] מפני שבנו
 סימונים סימואות סימואות בעורה וכשגברה יד בית חשמונאי
 בטלום

פי' מהר"א

כ"ל לקין תורכצין זס על זס שתי וערצ כדי פרוג וסגור עכ"ל
 כ"ל ס' גיגאטרא: [ב] חמילת שוונרון פורח. לשון חפזת נחלה:
 [ג] לונטלית זו סל כותיים. לפי הענין סוף לחימה יודינה של כותיים:
 [ד] תצת סולחא זכו. מו' לונקונו סרשטון: [ה] ונחת צמחה:
 פי' וס' סכחצ צפ' סלח לך זסס כחוצ חו' לחיל תעטור צ' עטרותי
 וכי תעטור בן צקר וגו' וסקריצ' על בן סצקר ונחם ג' עטרוניס
 זס נקר' ונחת צמחה: [ו] סילך רכיד. לשון פסל לך עונם עס צמח:
 [ז] ויצוורו אליינס וגו'. צדצרים צעלונח וסיס ונדחם אומם כנו
 שונפרס' צפ' ק חלל חלד עטר יוס' חפורצ' זסס י

פ"ט [א] מפני שצנו סינוחת צעזרס. לא ונלחתי צערך רק דנויון מלחתי
 וכו'